

Tetiana počítá Vánoce. A také dny od počátku invaze

Ivan Blažek

Šťastné a veselé? Jak se to vezme. Už kvůli malé dceři chtěla, aby takové byly. Ale stesk zůstává, stejně jako jedno prázdné místo u stolu. Jak jinak, když muže má daleko. Daleko a v rozbitém městě.

Pomoc od města

Tetiana, mladá ukrajinská maminka, která v březnu utekla na západ Čech z bombardovaného Mykolajivu, průmyslového města šedesát kilometrů severozápadně od Chersonu. Teď žije v Plzni a Vánoce slaví hned několikrát. Po našem i po jejich. „Tak i tak. Jolečka, Štědrý den, dárečky, Děd Ježíš, tedy vlastně Ježíšek,“ směje se. „On je maličký, že... Budeme slavit také ze 6. na 7. ledna, tak, jak je zvykem u nás.“

Jedny Vánoce měla Tetiana s trochou nadsázky pár dní před těmi skutečnými – to když jí přišlo od plzeňské radnice vyrozumění o poskytnutí stotisícové podpory na bydlení ze sbírky Pomáhající Plzeň.

„Peníze použijeme hlavně na vybavení. Potřebujeme lednici, psací stůl, aby se malá měla kde učit, postel,“ uvažuje. Napřed je u sebe ubytovala česká rodina v nedalekých Chválenicích, pak se jí ale podařilo získat do nájmu garsonku v jednom z plzeňských paneláků, kousek od školy, kam chodí její Diana do první třídy.

V Mykolajivu pracovala jako taneční choreografka na umělecké škole pro děti a mládež, v Plzni sehnala jen místo uklízečky v mateřské škole, na částečný úvazek. „Stačí nám to na jídlo a na bydlení. Teď budu

Foto PRAVO – Ivan Blažek

Tetiana u stromečku v jednom z plzeňských azylových domů.

moci část nákladů na nájem pokrýt díky příspěvku od města,“ počítá.

Ke své profesi se mohla vrátit alespoň jako neplacená vedoucí tanečního kroužku, kte-

rý fungoval při plzeňském Regionálním a dobrovolnickém centru Totem. Odtud jí přišla ještě jedna pozitivní zpráva. „Otvíráme nové komunitní centrum pro ukrajinské děti a Tetiana jej povede v rámci dohody o provedení práce, trochu si přivydělá,“ informuje ředitelka Totemu Vlastimila Faiferlíková.

Jed! Jed! Jed!

Všechno dobrý. Do chvíle, než se stočí řeč na okolnosti odchodu z Mykolajivu. „Můj muž tam zůstal. Je hasič, nemohl odejít. Každý den mi však říkal: Jed! Jed! Jed! Moc chtěl, abych odjela. Já ho nechtěla opustit, chtěla jsem odjet jen s ním,“ vzlyká.

„Jenže ten tlak byl strašný. Bomby, rakety, sirény. Když začala dcera kreslit divné ob-

rázky, pochopila jsem, že musím něco udělat, že musíme odjet. Že musím opustit svého muže.“ Dobrovolníci jí pomohli s evakuací do Oděsy, další čtyři dny strávila máma s dcerou na cestě do Čech.

„Jestli bych se chtěla vrátit? Na to je těžké odpovědět. Hlavně bych chtěla být zase se svým mužem, abychom opět byli jedna rodina,“ říká Tetiana.

„Ale teď stejně není možné se vrátit. Mykolajiv je zničený, nefunguje voda, nefunguje topení. V našem bytě nejsou okna, dveře, nic. Manžel bydlí v práci. Ale aspoň si voláme.“

Počítat dny, kdy se spolu zase uvidí, nemá smysl. „Tak počítáme, kolik dnů ještě máme do Nového roku. A kolik dnů už uběhlo od začátku invaze,“ uzavírá Tetiana. Na Štědrý den jich bylo 303.